dende virkning som dennes bestemmelser. (Spørgsmål 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12 og 13).

2. Henvisningerne til forordning nr. 1052/68 i kolonnerne 3, 4 og 5 i bilaget til denne bør fortolkes som vedrørende samtlige bestemmelser i bilaget, herunder kolonnerne 1 og 2 og den hertil knyttede fodnote (spørgsmål 6).

3. Kriteriet »indhold af stivelse på 28 vægtprocent og derunder« i underposition 23.02 A i bilaget til forordning nr. 360/67 af 25. juli 1967 og i den fælles toldtarif som fastsat ved forordning nr. 950/68 af 28. juni 1968 kan ikke tjene som afgrænsning mellem toldpositionerne 11.01, »mel af korn«, og 23.02, »klid og andre restprodukter fra sigtning, formaling og anden bearbejdning af korn« (spørgsmål 1).

4. Tariferingen af de af byg afledte produkter i toldpositionerne 11.01 og 23.02 kan med forbehold af de tariferingskriterier, der er fastsat som bindende i de gældende forordninger, foretages såvel ved kemisk analyse som ved ethvert andet brugbart middel, herunder visuel betragtning i mikroskop (spørgsmål 2 og 3).

Lecourt Monaco Pescatore Donner Mertens de Wilmars

Kutscher Ó Dálaigh Sørensen Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. juni 1973.

Justitssekretæren

A. Van Houtte

Præsidenten

R. Lecourt

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 23. MAJ 1973 [1]

Hr. Præsident,
ærede dommere,

Den sag, i anledning af hvilken Nederlandenes appelret for erhvervsforhold har forelagt Dem tretten præjudicielle spørgsmål, hvis tekst De har foran Dem, vedrører tariferingen med henblik på ydelsen af restitutioner ved eksport af en vare, der af sagsøgeren i hovedsagen,

1 — Oversat fra fransk.

selskabet Koninklijke Lassiefabrieken, betegnes som »bygmel« henhørende under toldposition 11.01.

Dette selskab eksporterede mellem den 22. februar og den 16. august 1968 fem ladninger af denne vare til tredjelandene Danmark og Portugal efter at have modtaget restitution til dagstakst eller sikret sig forudfastsættelse.

Imidlertid fandt Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten, den kompetente nederlandske myndighed, i overensstemmelse med en udtalelse fra landbrugsministeriets almindelige inspektionstjeneste og efter en undersøgelse gennemført af den kongelige kontrolstation i Maastricht, at denne vare i realiteten bestod af »klid og andre restprodukter fra sigtning, formaling og anden bearbejdning af korn« henhørende under position 23.02.

Da restitutionerne for produkter tariferet i kapitel 23 er væsentligt lavere end dem, der svarer til produkterne i kapitel 11, forlangte den nævnte myndighed tilbagebetaling af det fejlagtigt udbetalte beløb, 212 958,93 gylden. Dette er den for den nederlandske dommer påklagede afgørelse, som rejser spørgsmål om fortolkningen af de fællesskabsretlige bestemmelser vedrørende produkter forarbejdet på basis af byg.

Disse bestemmelser er med den tekniske udvikling og opsvinget i produktionen af produkter afledt af byg blevet stadig strengere; de kræver en meget stærk rensning af byggen, for at den skal kunne betegnes som »banke- eller perlebyg« og således give ret til de hertil svarende højere restitutioner, som det fremgår af motiverne til Kommissionens forordning nr. 821/68, der lyder således: »Ved eksportrestitution skal der tages hensyn til kvaliteten af det forarbejdede kornprodukt — i det foreliggende tilfælde perlebyg — for hvilket der gives restitution, for at undgå, at offentlige midler bidrager til eksport af produkter af ringere kvalitet.«

Den sagsøgende virksomhed har tilpasset sig denne udvikling; som dens »export manager« har forklaret det for landbrugsministeriets kontrollører den 30. oktober 1968, må man for at opnå »perlebyg« i fællesskabsbestemmelsernes forstand først foretage en »forrensning«, hvorunder der ved siden af »forrenset« byg fremkommer afskalningsmel — et biprodukt — der indeholder omkring 20 % kærne, og som har et stivelsesindhold på 10 til 15 %. Derefter må man foretage en »sidste rensning«, hvoraf der udover »perlebyg« i egentlig forstand — et meget »forædlet« produkt — fremkommer mel af perlebyg, der tidligere blev eksporteret som sådant, men som nu ifølge den nederlandske administration kun udgør et biprodukt (»lavt mel«).

Ud fra den opfattelse at det var tilstrækkeligt, at det eksporterede produkt havde et stivelsesindhold (beregnet på basis af tørsubstansen) på over 28 %, for at det kunne tariferes i position 11.01 i stedet for i position 23.02 A II, iværksatte sagsøgeren en blandingsproces efter et nøjagtigt skema:

— 53 % mel af perlebyg med et stivelsesindhold på 43 % og

— 47 % almindeligt mel med et stivelsesindhold på 9,7 %,

hvilket resulterede i et produkt med et effektivt gennemsnitsindhold af stivelse på omkring 30 %, som han betegnede som »bygmel«.

Ifølge den sagsøgte administration påstår sagsøgeren, der forarbejder byg fra tredjelande, at han på basis af et importeret produkt, for hvilket han har betalt en relativt lav afgiftssats, har fabrikeret to hovedprodukter eller produkter af første forarbejdning (perlebyg og bygmel), uden at der praktisk talt heraf er fremkommet affalds- eller biprodukter, og at han på dette grundlag kan kræve den til eksporten af bygmelet svarende restitution.

Herefter har den nederlandske myndighed på basis af forordningerne nr. 122, 372 og 814/68 til gennemførelse af forordning nr. 360/67, som var gældende

for de fire første ladninger, der blev eksporteret af sagsøgeren mellem den 22. februar og den 23. juli 1968, tariferet varen i position 23.02 A. I øvrigt har den ved at anvende forordning nr. 1138/68, der er baseret på forordning nr. 1052/68, på den sidste ladning, der blev eksporteret af sagsøgeren den 16. august, tariferet varen i den samme position.

På baggrund af visse tilsyneladende eller reelle modsigelser mellem forordningerne vedrørende den fælles markedsordning for korn på den ene side og forordningen om oprettelse af den fælles toldtarif på den anden side har appelretten for erhvervsforhold ment at burde anmode om Deres fortolkning.

For at forsøge at besvare de spørgsmål, den stiller Dem, bør det undersøges, på basis af hvilke kriterier og hvilken teknik det er muligt at skelne mellem de produkter, der henhører under de to ovennævnte toldtariffer.

Det drejer sig imidlertid også om, hvorvidt et og samme produkt kan tariferes forskelligt, alt eftersom det er importeret og underlagt opkrævning af en afgift eller told efter den fælles tarif eller er eksporteret og giver ret til en restitution på basis af landbrugsforordningerne.

Det bør så vidt muligt undgås at behandle et produkt forskelligt, alt eftersom det drejer sig om afgiften eller restitutionen, selv om de forskellige handelsled ikke for deres vedkommende afholder sig fra at »nedvurdere« det produkt, som de deklarerer ved importen, med henblik på at betale den lavestmulige afgift og at »opvurdere« det produkt, som de eksporterer, med henblik på at opnå restitution efter maksimumsatsen, idet de i øvrigt samtidig søger at afsætte en vare af en kvalitet, der kun lige er tilstrækkelig til at give ret til denne restitution.

Den restitutionsordning, som forordning nr. 120/67 hjemler med hensyn til korn, er i øvrigt klart uafhængig af afgiftssystemet både for så vidt angår dens retlige grundlag og de omhandlede interesser. Den henviser imidlertid til nomenklaturen for den fælles toldtarif for så vidt angår betegnelsen af de produkter, der kommer i betragtning med hensyn til restitutionerne.

Man må først undersøge de særlige fortolkningsregler for restitutionsordningen og dernæst, hvis det er nødvendigt, søge støtte i principperne for fortolkningen af den fælles toldtarifs nomenklatur. Hvis der findes uoverensstemmelser mellem betegnelsen af varerne i den fælles toldtarif og landbrugsforordningernes nomenklatur, må man give landbrugsforordningerne fortrin. Findes der derimod ingen uoverensstemmelse mellem landbrugsreglerne og den fælles toldtarif, bør løsningen udledes af toldtariffen selv.

Lad os i den henseende fastlå, at hverken basisforordningen nr. 120/67 eller den første forordning om restitutionerne, nr. 360 fra samme år, eller de af Kommissionen vedtagne gennemførelsesbestemmelser, som fastsætter restitutionsbeløbene, gør det muligt at opstille præcise og særlige kriterier for så vidt angår definitionen af de omhandlede produkter; med andre ord, i det omfang, hvori disse forordninger henviser til toldpositionerne i den fælles toldtarif, overtager de simpelthen denne toldnomenklatur. Hvad angår forordning nr. 1138/68, på basis af hvilken den sidste af de omstridte udførsler fandt sted, indeholder denne ikke selv udtrykkelige regler, der gør det muligt at afgøre spørgsmålet om tariferingen af det eksporterede produkt. Den henviser imidlertid i sin første artikel til forordning nr. 1052/68, der vedrører både afgifter og restitutioner. Denne forordning indeholder i sit bilag en nøjagtig nomenklatur, der for så vidt angår toldposition 11.01 er suppleret med en fodnote indeholdende kriterierne for sondringen mellem produkterne i denne position og produkterne i toldposition 23.02.

Denne fodnote betinger henførsel af et produkt på basis af korn til positionerne 11.01 og 11.02 af, at dette produkt har et stivelsesindhold på over 45 % og for produkter på basis af byg et askeindhold på 3 % og derunder. Den præciserer, at den pågældende vare, såfremt en af de to

ovennævnte betingelser ikke er opfyldt, tariferes i position 23.02 *alene i overensstemmelse med dens stivelsesindhold.* Denne fodnote udgør en integrerende del af forordning nr. 1052/68; den har som sådan en bindende karakter, og De har i øvrigt allerede støttet Dem på de anvisninger, den giver, med henblik på at fastslå ud fra et afgiftssynspunkt, at tariferingen af produkter i underposition 23.02 A bør ske i overensstemmelse med deres stivelsesindhold og ikke for eksempel under hensyntagen til den anvendte behandlingsmåde (dom af 30. november 1972, sag nr. 18/72, Granaria, Rec. 1972, s. 1170).

Som vi i øvrigt skal se, er afgrænsningen mellem bygmel i position 11.01 og klid i position 23.02 definitivt blevet trukket på samme måde og efter de samme kriterier ved det af toldsamarbejdsrådet i Bruxelles udførte arbejde. De tariferingsregler, der følger af fodnoten i bilaget til forordning nr. 1052/68 kan imidlertid ikke have tilbagevirkende kraft; derfor kan kun tariferingen af den sidste ladning, der blev eksporteret senere end ikrafttrædelen af denne forordning, foretages på basis af nævnte fodnotes bestemmelser, der derimod ikke som sådan gælder for forudgående udførsler.

Imidlertid kan løsningen efter vor opfattelse ikke være en anden for de produkter, der blev eksporteret, mens forordningerne nr. 122, 372 og 814/68 var gældende. Da restitutionssystemet simpelthen uden ændringer har overtaget toldpositionerne i den fælles toldtarifs nomenklatur, er det fortolkningsreglerne for denne tarif, som definitivt bør anvendes inden for restitutionssystemets rammer, da dette system ikke giver noget holdepunkt for det modsatte vedrørende tarifering af produkterne.

Hvor det er umuligt at finde en udtrykkelig tariferingsregel i toldpositionernes egen ordlyd og i påkommende tilfælde i de supplerende bemærkninger i tilslutning til toldnomenklaturen, har de erkendt, at man med henblik på tariferingen af visse produkter må henholde sig til de eksisterende forklarende bemærkninger, dvs. de forklarende bemærkninger til Bruxelles — nomenklaturen. I den henseende betragtede disse dokumenter i deres affattelse før 1968 som mølleriprodukter af korn henhørende under kapitel 11 kun de produkter, som har undergået en formaling eller de forarbejdninger, der er nævnt i de forskellige positioner i dette kapitel, såsom maltning og udvinding af stivelse, gluten osv.... Til gengæld var fra dette kapitel udelukket klid og andre restprodukter fra sigtning, formaling og anden bearbejdning af korn i position 23.02. Selv om der i øvrigt fra april 1967 har eksisteret en tariferingsudtalelse fra toldsamarbejdsrådet, hvori sondringen mellem produkter afledt af hvede i kapitel 11 og produkterne i kapitel 23 fastlægges på basis af et stivelsesindhold på 45 % og et askeindhold på 2,5 %, synes det umuligt på denne udtalelse, der kun angår hvede, at basere tariferingen af produkter afledt af byg. Selv om i øvrigt de i denne udtalelse fremhævede kriterier i 1967 er blevet udvidet til mølleriprodukter af andre kornsorter, er byggen dog ikke nævnt blandt disse. Det var først efter en ajourføring i 1969, at tariferingsudtalelserne angav, at de i kapitel 11 nævnte mølleriprodukter af byg skal have et stivelsesindhold på over 45 % og et askeindhold på 3 % og derunder; spørgsmålet blev først i 1972 reguleret på utvetydig måde af toldsamarbejdsrådet i Bruxelles. I den sidste udgave af nomenklaturen er en særlig bemærkning vedrørende kapitel 11 blevet indføjet i den fælles toldtarif; denne bemærkning gentager for så vidt angår byg kriterier identiske med dem, der indeholdes i fodnoten til forordning nr. 1052/68.

Således kunne De for så vidt angår de fire første af de omhandlede udførsler, være foranlediget til at svare den nationale dommer, at der ikke på dette tidspunkt fandtes noget kriterium, der kunne muliggøre tariferingen af de eksporterede varer. Vi tror imidlertid, at det selv i mangel af en præcis tariferingsregel er muligt at nå frem til en objektiv sondring mellem bygmel og klid af byg.

Som De har udtalt i Deres dom af 23. marts 1972 (sag nr. 36/71, Hench, Rec. 1972, s. 198), er det produkternes objektive kendetegn og egenskaber, som i almindelighed ligger til grund for det afgørende kriterium for deres tarifering i den fælles toldtarif. De har tilføjet, at tariferingen af et produkt i en toldposition i systemet for den fælles markedsordning afhænger af produktets struktur og anvendelse og ikke af den bearbejdning, det har været underkastet. Dette medfører som påpeget af Kommissionen, at en tarifering kan foretages på basis af de omhandlede produkters særlige indhold af væsentlige bestanddele i det omfang, hvori disse bestanddele kan bestemmes med tilstrækkelig sikkerhed ved moderne analysemetoder. Hvor det drejer sig om mølleriprodukter af korn, er de væsentlige elementer, der skal lægges vægt på, imidlertid navnlig stivelsesindholdet og subsidiært indholdet af aske og cellulose. Dette fremgår i øvrigt af Deres afgørelser i sagerne nr. 72/69, Bremer Handelsgesellschaft, og nr. 74/69, Krohn, (Rec. 1970, s. 434 og s. 462). I disse sager behandlede Domstolen spørgsmål, som i visse henseender nærmer sig dem, der er stillet i den foreliggende sag. Skulle udtrykket »maniokmel« i det i artikel 1, stk. d i Rådets forordning nr. 19/62 nævnte bilag fortolkes således, at det uden hensyn til fabrikationsmåden omfatter ethvert af maniokrod afledt produkt, så snart stivelsesindholdet er over 40 % eller skulle de maksimale eller minimale indhold af andre grundlæggende elementer, såsom råfibre, sukker eller protein, tages i betragtning? De har fundet, at fortolkningen af en toldposition i forhold til en anden i tvivlstilfælde skal ske under hensyntagen til såvel toldtariffens funktion i henseende til de krav, der stilles af markedsordningernes systemer, som til dens rent toldmæssige funktion, og at afgrænsningen for så vidt angår maniok mellem »restprodukter fra stivelsesfremstilling« og »mel« skal foretages på grundlag af stivelsesindholdet alene uden hensyn til den bearbejdning, som disse rødder kan have undergået.

Denne retspraksis er blevet bekræftet i sagerne Henck, nr. 12 og 14/71 ved dom af 14. juli 1971.

Under anvendelse af det samme kriterium kan de således besvare det væsentligste af spørgsmålene fra den nationale dommer, der går ud på, om man for så vidt angår et af byg afledt produkt bør lægge vægt på et stivelsesindhold på 28 % og derover eller på 45 % og derover. Lad os først erkende, at kriteriet, et stivelsesindhold på 28 % og derover, ikke kommer i betragtning for tariferingen af varen i position 11.01 eller i position 23.02. Dette kriterium kommer kun ind i billedet med henblik på tariferingen mellem to underpositioner i position 23.02. Til gengæld skal det formalede basisprodukt, i det foreliggende tilfælde byg, tariferes i kapitel 11, hvad enten det er formalet uden anden bearbejdning, eller affaldet eller biprodukterne er fjernet før eller efter formalingsprocessen. Det drejer sig altså om et produkt, hvis stivelsesindhold skal være lig med eller højere end stivelsesindholdet i byg, og hvis indhold af råcellulose nødvendigvis er lavere end det tilsvarende for byg.

Til gengæld skal der i kapitel 23 indrangeres produkter, som har et stivelsesindhold, der er lavere end for byg, og et celluloseindhold, der er højere end for byg.

Idet man overfører Domstolens afgørelse i sagen Henck, nr. 36/71, kan man sige, at position 23.02 omhandler produkter, der har været genstand for endelig forarbejdning eller er resultat af en blanding af forskellige stoffer, og som kun er egnede til dyrefoder. Det er altså i modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, ikke tilstrækkeligt, at stivelsesindholdet alene er over 28 %, for at produktet automatisk skal tariferes som »bygmel«. Dette stivelsesindhold skal tværtimod være over 45 %. Alene dette moment forekommer os afgørende. I den foreliggende sag havde det eksporterede produkt i øvrigt et stivelsesindhold, som, da det lå på omkring 30 %, var uomtvisteligt meget lavere end det, der berettiger til tarifering i position 11.01.

Vi kommer nu til spørgsmålene vedrørende analysemetoderne. Det første punkt — der rejses af spørgsmålene 2 og 3, som er stillet af den nationale dommer — drejer sig om, hvorvidt tariferingen af det omstridte produkt udelukkende kan foretages under hensyntagen til resultaterne af den kemiske analyse af dette produkt (indhold af stivelse, cellulose, aske), eller om den tværtimod kun kan foretages, hvis man desuden tager hensyn til en visuel betragtning af produktet (i mikroskop). Efter vor opfattelse er der ingen tvivl om svaret, når henses såvel til ordlyden af den nomenklatur, der følger af anvendelsen af forordningerne vedrørende den fælles markedsordning for korn, som til betegnelsen af varerne i den fælles toldtarif: der skal både tages hensyn til den kemiske analyse og til den visuelle betragtning.

Uden at ville gribe ind i anvendelsen i det foreliggende tilfælde af kriteriet, kemisk analyse, alene, kan man i øvrigt fremføre, at landbrugskontrolstationen i Maastricht har fastslået, at de undersøgte prøver havde et indhold af råcellulose, der var klart højere end det tilsvarende for byg, og et stivelsesindhold, der var lavere end for byg. Derimod har »mel og sigtet mel« fremkommet ved formaling eller knusning af byg nødvendigvis et celluloseindhold, der er lavere end for byg, og et stivelsesindhold, som er højere.

Disse faktorer svarede til dem, der fulgte af den visuelle betragtning, hvoraf det fremgik, at de undersøgte prøver indeholdt flere avner end byg og færre melholdige kerner end byg. »Mel og sigtet mel« opnået ved bearbejdning af byg kendetegnes imidlertid ved tilstedeværelsen af den avnemængde, som maksimalt kan være lige så stor som for ubearbejdet byg, og ved tilstedeværelsen af en mængde af melholdige kærner, som mindst er lige så stor som for byg.

Det andet spørgsmål drejer sig om, hvorvidt stivelsesindholdet skal beregnes på varen i uforarbejdet stand eller på tørsubstansen. det står fast, at landbrugskontrolstationen i Maastricht har beregnet stivelsesindholdet i de udtagne partier efter Ewers-metoden, men uden at sætte det i forhold til tørsubstansen. Dette var, forklarer man, med vilje undladt, da der i betegnelsen af varerne i underposition 23.02 *A* er tale om produkter, hvis stivelsesindhold *vægtmæssigt* er 28 % og derunder. Hvis man havde fundet det nødvendigt, at analysen skete på grundlag af tørsubstansen, skulle teksten udtrykkelig have udtalt dette. Dette var ikke tilfældet. I øvrigt taler bestemmelserne i forordning nr. 228/67, der præciserer, hvordan man skal bestemme vægtindholdet af stivelse, som undersøgelsen af det bevægelige element i prøven er baseret på, heller ikke om, hvorvidt denne operation skal ske på produktet i uforarbejdet stand eller på tørsubstansen.

Idet forskellen mellem indholdet beregnet på produktet i uforarbejdet stand og indholdet beregnet på tørsubstansen er væsentlig, kan det ikke antages, at forordningernes forfattere uden at udtale det udtrykkeligt har ment, at indholdet skulle sættes i forhold til tørsubstansen. Det er i øvrigt kun den supplerende bemærkning til kapitel 11 i den fælles toldtarif, således som den fremgår af den først den 1. januar 1970 ikrafttrådte forordning nr. 2451/69, som præciserer, at et produkt for at kunne henføres under position 11.01 i stedet for underposition 23.02 A bl.a. skal have et stivelsesindhold på 45 % beregnet i forhold til tørsubstansen. Forordning nr. 1052/69, som for første gang henviste til denne sats på 45 % i fodnoten i dens bilag, indeholder ikke denne præcisering.

Vi kommer således frem til de spørgsmål, der vedrører gyldigheden af fodnoten i bilaget til forordning nr. 1052/68.

Den nederlandske myndighed og Kommissionen forsøger at imødegå den kritik, der i den henseende er rejst af sagsøgeren i hovedsagen ved at fremhæve, at tariferingen af de omtvistede produkter ikke er fastlagt på grundlag af angivelserne og forskrifterne i denne fodnote; de udleder heraf, at de stillede spørgsmål ikke er relevante med henblik på løsnin-

gen af den tvist, som den nationale dommer har til behandling.

Som man ved, har fodnoten i alle tilfælde kun legalt kunnet danne grundlag for tariferingen af den femte og sidste ladning af eksporterede varer. I det omfang vi har konkluderet, at de samme tariferingskriterier som dem, der er omhandlet i nævnte fodnote, selv før ikrafttrædelsen af forordning nr. 1052/68 skulle anvendes på basis af den gældende nomenklatur som objektive og rimelige kriterier under hensyntagen til produkternes væsentlige bestanddele, kunne man i øvrigt rent faktisk være tilbøjelig til at mene, at enhver diskussion om gyldigheden eller betydningen af denne fodnote er overflødig.

Vi vil dog ikke undlade at give udtryk for vor opfattelse vedrørende de spørgsmål, der på dette område er stillet af den nederlandske dommer.

Er fodnoten for det første en integrerende del af forordning nr. 1052/68? Vi har allerede svaret bekræftende på dette punkt; dens bestemmelser gælder altså direkte i alle medlemsstaterne. Deres retspraksis er i den henseende konsekvent (dom af 15. oktober 1969, sag nr. 14/69, Markus and Welsh; dom af 24. april 1972, sag nr. 92/71, Interfood).

Skal den lægges til grund ved tariferingen af et produkt med henblik på ydelsen af restitution på samme måde som med henblik på importafgiften? I modsægning til Kommissionen, som vil svare benægtende ud fra den betragtning, at bestemmelserne i fodnoten kun er udtrykkeligt gentaget i forordning nr. 1137/68 om fastsættelse af afgiftssatsen og ikke i forordning nr. 1138/68 om restitutionssatsen, mener vi af den omstændighed, at denne fodnote er blevet indføjet i bilaget til forordning nr. 1052, der vedrører såvel restitutionssom afgiftssystemet, at måtte udlede, at fodnoten selv gælder såvel ved eksport som ved import af de produkter, den angår.

Selv om de bestemmelser, den indeholder, ikke er gentaget i forordning nr. 1138, forekommer motiverne til denne sidste tekst os i øvrigt i den henseende at kunne påberåbes til støtte for den nævnte opfattelse, da de især udtaler følgende:

»Restitutionen bør for visse af de omhandlede produkter begrænses til et beløb, som samtidig med, at det muliggør adgang til verdensmarkedet, sikrer overholdelsen af *målene for den fælles markedsordning;* den restitution, der skal ydes til visse forarbejdede produkter i forhold til, alt efter deres art, indholdet af aske, råcellulose, avner, proteiner fedtstof eller *stivelse,* bør *gradueres,* da dette indhold i særlig grad er karakteristisk for den mængde basisprodukter, der reelt indgår i de forarbejdede produkter . . .«.

For det tredje krænker indføjelsen af fodnoten i forordning nr. 1052 ikke retssikkerhedsprincippet. Som vi har udtalt, har disse forskrifter ingen tilbagevirkende gyldighed. Artikel 12 i forordning nr. 1052, der er bekendtgjort den 25. juli 1968, præciserer, at de »importafgifter og eksportrestitutioner, der er fastsat for juli måned 1968 på grundlag af den den 1. juli 1968 gyldige toldnomenklatur, forbliver i kraft indtil 31. juli.« Bestemmelserne i fodnoten har således først kunnet anvendes med virkning fra den 1. august 1968.

Klagepunktet om den utilstrækkelige begrundelse af fodnoten opfatter vi ikke seriøst. Naturligvis kan man sige, at dens indføjelse i forordning nr. 1052 kun er motiveret indirekte og på summarisk måde: »bestemmelserne i forordning nr. 360/67/EØF bør overvejes på ny under hensyntagen til de erfaringer, der er indvundet i det første produktionsår, i hvilket de fælles kornpriser er blevet anvendt, for bedre at tilpasse disse bestemmelser til de faktiske forhold og kravene inden for samhandelen med produkter forarbejdet på basis af korn og ris.«

Den forpligtelse til at begrunde de forordninger, som følger af Traktatens artikel 190, synes imidlertid efter Deres retspraksis ikke at kunne fortolkes som et

krav om en særlig begrundelse af enhver bestemmelse i disse forordninger og så meget mindre af simple forklarende bemærkninger til en nomenklatur, hvis formål er at præcisere tariferingskriterierne for visse produkter med henblik på beregningen af afgiften eller af restitutionen.

Ganske som forordning nr. 360 af 25. juli 1967 er forordning nr. 1052, der indeholder den omstridte fodnote, en forordning fra Rådet vedtaget med hjemmel i den almindelige forordning nr. 120/67 om den fælles markedsordning for korn, der er vedtaget efter forslag fra Kommissionen. Det er rigtigt, af basisforordningen selv var blevet vedtaget under de samme omstændigheder, men efter udtalelse fra Den parlamentariske Forsamling. Der er ingen tvivl om, at fodnoten, hvis den stred mod bestemmelserne i forordning nr. 120/67, kun kunne indføjes under de samme former, altså efter udtalelse fra Forsamlingen. Vi ser imidlertid ingen uoverensstemmelse mellem fodnoten og basisforordningen i den udstrækning, hvori denne fodnote indskrænker sig til at præcisere kriterierne for tarifering af visse produkter, der er omfattet af den fælles markedsordning for korn. Desuden vedrører den omhandlede forordning og følgelig også den hertil knyttede fodnote afgifts- og restitutionssystemet; deres gyldighed kan ikke bedømmes i forhold til forordning nr. 950/68 om den fælles toldtarif; de hviler på et retsgrundlag, som, da det er afledt af Traktatens artikel 43, er uafhængigt af toldlovgivningen. Selv om man antog, at fodnoten kunne anses for stridende mod forordning nr. 950/68, kunne den ikke af den grund rammes af ugyldighed, da den vedrører et andet retsområde. I øvrigt er de tariferingskriterier, som fodnoten udtrykkeligt har indført for beregningen af afgifter og restitutioner, blevet gengivet næsten identisk i den fælles toldtarif, der trådte i kraft den 1. januar 1972.

Vi foreslår afsluttende, at De besvarer de spørgsmål, der er stillet af den nederlandske appelret for erhvervsforhold, i overensstemmelse med de betragtninger, vi her har fremført.